

de salaris, són homòfobs i racistes i l'única moral dels quals és la dels diners. Entre els triomfadors –en un llibre en què la religió amb prou feines apareix ni per bé ni per mal– figuren els que aconseguen un càrrec al Vaticà, tema recurrent i divertit.

Igualment divertides són les escenes en les quals l'autor recorre joyceanament la ciutat, i on l'observació del que ocorre al voltant es presta al monòleg i la violència verbal. Veiem la gent embogida en metros, autobusos o taxis. Amb freqüència algú ha perdut una cartera o l'imprescindible mòbil. Hi ha el món dels ordinadors, d'internet, tuits i xats que ens porten a un altre dels temes centrals, cada cop més present en l'escriptura de Goytisolo: el del sexe, amb escenes plenament escatològiques i pornogràfiques. Normalment es tracta de converses entre dones (els homes en tenen prou amb els diners).

Estem davant una escriptura àgil, variada, plena de monòlegs i ràpids diàlegs. I sorprèn que un escriptor que viu reclòs, lluny del soroll del món, ens ofereixi un testimoni tan agut –i tan divertit com depriment– de la societat contemporània. |

Luis Goytisolo
Coincidencias

ANAGRAMA. 128 PÀGINES 16,90 EUROS

condemnat mentre que el vidu, Juan Sebastián, dedica la seva música a Simón –“gran” filòsof, segons el narrador, pura caricatura– per iniciar-lo en la dansa i el coneixement dels números com, segons he cregut entendre, expressió sublim de la cultura...

La simple existència del segon volum confirma la fe de Coetzee en el relat –al·legòric?– sense dubte incoherent, sense tensió dramàtica i ambigu que ens vol contar. No és cap disbarat imaginar que podríem tenir un tercer volum de la *Bildungsroman* que ara ens sumeix en la perplexitat. El resultat de transitar per dues novel·les i gairebé mig miler de pàgines és que –ho he d'admetre– se m'escapa el sentit global de la lectura. Com s'entén? Les preguntes se m'acumulen i no hi ha respostes; almenys no sé trobar-les. L'esqui i insuportable David és la imatge de Jesús? De debò? Potser ho és en una versió que només l'humor sud-africà de Coetzee és capaç d'assimilar? El camí que emprèn el cicle que gira (segons sembla) al voltant d'un Jesús absurd, sota màscara d'adult, on condueix? Més preguntes. De quina manera s'explica l'insubstancial? |

J. M. Coetzee

Es días d'escuela de Jesús / Los días de Jesús en la escuela

EDICIONS 62 / RANDOM HOUSE. TRADUCCIÓ AL CATALÀ: DOLORS UDINA / AL CASTELLÀ: JAVIER CALVO 280/288 PÀGINES. 18,90/17,90 EUROS

Novel·la Dos veïns de Sant Andreu fabriquen científicament la Ratafia Comtal i hi busquen l'elixir que els permetrà tornar al món d'abans

Ratafia per recuperar forces

JULIÀ GUILLAMON

“La ratafia no és només una beguda alcohòlica, és una abraçada al territori, al país, als costums, a la gent, a l'experiència... una manera d'entendre i viure la vida; és el que més ens acosta a saber quin gust té la terra”.

Amb aquesta filosofia, dos veïns de Sant Andreu –Xavier Morell i el seu ajudant Xavier Quintana– es llancen a fabricar ratafia casolana. Ho fan científicament: en Quintana s'ha comprat una estació meteorològica

Quintana es dediquin a herboritzar-ne pels parcs suburbials. *Dies de ratafia* té una arrencada sensorial amb dos personatges que actualitzen els dos idiotes il·lustrats de Flaubert, Bouvard i Pécuchet descamisats, torrats i de barriada. Bouvard i Pécuchet creuen en la utopia del progrés i intenten desenvolupar-la a casa amb grans teories que acaben en no-res: la química, la nutrició, la gimnàstica, l'espiritisme. La novel·la de Flaubert es va publicar el 1881. *Dies de ratafia* en

reprèn la idea cent trenta anys després. Farts de la modernitat, Morell i Quintana busquen en la ratafia l'elixir que els permetrà tornar al món d'abans. És un plantejament esplèndid que fa venir ganes de llegir.

Per fermentar com cal, la ratafia ha de passar quaranta dies a sol i serena. Al llarg d'aquests quaranta dies, que van del moment de posar-la en ampolles fins a fer-ne el primer tast, es desenvolupa la segona part de la història que, com ja passava en la primera novel·la de Pons Codina, *Mars del Carib*, és un retrat de la crisi: la precarietat del periodisme i els pisos buits. Els propietaris esperen que passi la maltempada per vendre'ls a preu d'or i, mentrestant, Morell fa de guardià d'un bloc, un guardià que va omplint la casa de gent sense amo. Morell és un personatge que, en un entorn esqueixat, se sap construir un món propi, gràcies a la ratafia. La seva dèria no seria res sense la imaginació, sense la creació, sense la capacitat de formular un relat. En definitiva, sense la literatura. Els re-

Pons Codina retrata els dos idiotes il·lustrats de Flaubert, Bouvard et Pécuchet, descamisats, torrats i de barriada

portatges que escriu al diari *El Popular* se'ls inventa de cap a peus: una màfia romana que es dedica a destripar les burilles que cullen de terra i a fer-ne cigarrets de la marca El Fum de Timisoara; o un boxador, Joaquim Nogués, que recorda una mica el cas de Pere Roca Homs, que sempre perdia. En un món de triomfadors, perdre conscientment és una manera de manar sobre el teu destí.

Pons Codina té molta gràcia per descriure llocs i situacions. La mirada dels seus protagonistes els fa especials. Perquè se'n facin una idea: la descripció de la casa Bloc, al passeig de Torres i Bages. Construïda entre el 1932 i el 1936 per Josep Lluís Sert, Josep Torres Clavé i Joan Baptista Subirana, és una de les icones de la modernitat a Barcelona. Diu Pons Codina-Morell: “En efecte, la casa Bloc era un exemple de funcionalitat i rectitud, com si algú hagués pensat en la millor manera de construir un edifici que no cridés l'atenció i, de tanta contenció, hagués engendrat un monstre de la moderació, que destacava pel fet de no destacar, i ressaltava de normalitat”. Hi ha un altre tall, tan bo com aquest, dedicat a l'església de Sant Andreu del Palomar, salvada de mil incendis anarquistes. Menys espídica i plena d'històries que la novel·la anterior, *Dies de ratafia* funciona. I de quina manera. |

Sergi Pons Codina
Dies de ratafia

EDICIONS DE 1984. 286 PÀGINES. 18 EUROS

Pons Codina dedica un dels passatges del llibre a la casa Bloc del passeig Torres i Bages

CESAR RANGEL

lògica i un mesurador de contaminació ambiental i es passa el dia pendent del diòxid de sofre i –és papissot– del nitògen, de la pluviositat acumulada i dels –no té gaire pesquis– *hectorpascats*-. També envien cartes al director dels diaris, amb diferents noms, i una de les primeres que escriuen és per queixar-se que han tallat una noguera del parc de La Pegaso (“¿i això on diu que ha passat? –pregunta el funcionari– ¿al parc del Pedazo? ...ja'hi preguntaré, però si l'arbre ja no hi és deu ser per alguna cosa”. Per fer ratafia, a més d'un munt d'herbetes, calen nous tendres. És genial que Xavi & Xavi, Morell &

tatuatges

Mars del Carib (2014), la primera novel·la de Sergi Pons Codina, va descobrir un món nou. Explicava amb una naturalitat que desarmava i amb sortides que feien petar de riure les aventures d'un grup de *hooligans* del Sant Andreu, al voltant d'un bar de mala mort. Escriptor i tatuador, Sergi Pons Codina (Parets del Vallès, 1979) és una de les grans troballes dels darrers anys.